

YRKESMISJONÆRER?

Av

P. A. BREDVEI

I de senere år har det blitt nokså alminnelig å omtale kristne menn og kvinner av forskjellige yrker som reiser utenlands til et av de mange misjonsland, som «yrkesmisjonærer». I dette nye ordet er lagt ned tanken om en kombinasjon av en verdslig og kristen innsats av en og samme person — i motsetning til «den gamle misjonæren» som mest representerer det siste.

Det har vært skrevet artikler om en nyordning av misjonsarbeidet basert på denne nye arbeidstype.

Det er mulig at vårt lille aktive misjonsland her vil kunne lansere en ny brukbar arbeidsmetode, slik som de amerikanske misjoner tok opp kringkastingen av evangeliet på fremmede språk over radio.

Det skrives om en ny misjonstid — en ny misjonærtype — en nyordning av vårt gamle misjonsarbeid. Det var å håpe at noen av disse forhåpningene måtte føre fram og bli med å berike gjerningen i Guds rike utad.

På den andre siden tror jeg at vi ennå ikke skal legge altfor stor vekt på den bebudede nyordning. Den bør ennå få noen år på seg og i seg selv bevise sine verdier.

Etiopia har vært nevnt som et prøvelfelt for denne nye misjonsmetode. De jeg har mitt arbeid sør i dette landet, har jeg hatt en rimelig god anledning til å studere denne arbeidsordning på nært hold.

De fleste yrkesmisjonærer i Etiopia er funksjonærer i et norsk handelsfirma, men endel av dem er lærere i Statens tjeneste — mest med teknisk utdannelse. Disse dannet ganske tidlig en norsk misjonsforening i Addis Abeba, og den har vært en god støtteforening for Misjonssambandets misjonsarbeid

der. Den har vært en god hjelp for vårt barnehjem, og også finansiert kirkebygget på misjonens tomt i Addis Abeba.

Når det gjelder disse yrkesmisjonærers direkte misjonsinnsats, så ligger det noe forskjellig an. La meg få ta noen eksempler:

En kontormann har en skandinavisk søndagsskole i en av byens misjonskirker. En avdelingssjef har hatt en søndagsskole for innfødte barn på sin veranda. Den gikk meget bra, men mannen reiste hjem og skolen er oppløst. En verkstedleder har regelmessig besøkt et stort fengsel og gjort en kristen innsats der — ikke minst med utdeling av kristelig litteratur og skrivesaker, som har blitt formidlet av omvendte fanger. Flere av disse har gjort et godt arbeid innen fengslet, så det var en bra kristen gruppe der. Vedkommende nordmann har nå reist hjem, og dette fengselsarbeid har gått over til en ikke-luthersk misjon. En husmor har regelmessig besøkt flere av byens sykehus og delt ut bibeldeler og traktater på flere språk. Vedkommende har også reist. En arkitekt og hans hustru har brukt den tid de kan avse, til møter arrangert av andre — uten å ta opp noen spesiell oppgave.

Ingen av lærerne i Statens tjeneste har tatt opp noe selvstendig arbeid. Et par av dem tenkte en tid å leie en hytte ett eller annet sted i byens utkant, å engasjere en evangelist og ha regelmessige møter, men planen ble gitt opp.

Som vi ser av denne korte oversikten, har disse yrkesmisjonærene vært sitt navn tro. De har avlagt et kristent vitensbyrd både på arbeidsplassen og i sin fritid. Det er gildt å se kristne menn og kvinner fra de forskjellige yrker reise ut i verden og ta det kristne vitnesbyrd med seg. Dette har gitt et fint innslag både i den norske kolonien i Addis Abeba og videre utover blant den innfødte befolkningen.

Men — som vi har sett — har ingen av dem bygd opp et selvstendig kristelig arbeid, som var tenkt å stå igjen etter dem når de forlot. Det har heller ikke noen av dem — klokkelig nok — siktet henimot. Tiden den enkelte har hatt til sin rådighet, har vært begrenset, og deres kontrakt var bare for tre år.

En annen ting som har spilt inn — ikke minst for de som har vært ansatt i den etiopiske stats tjeneste — er at de har underskrevet en kontrakt som forbyr dem å drive noen som helst religiøs propaganda. Den koptiske kirken — som er en statskirke — vil ikke bli underminert av statens egne tjenere. Dette gjør det helt umulig for en kristen lærer å gjøre en innsats i skolestuen. En lærer jeg kjenner, tok sine store gutter med seg i bilen til en evangelisk kirke på søndag. Etter en tid fikk han en advarsel at dette ble oppfattet som religiøs propaganda — og måtte slutte. Og en indisk lærer fra den gamle Tomaskirken i Sør-India, som er overlærer på en stor regjeringskole i byen hvor jeg arbeider, tør ikke engang svare oppriktig på elevenes religiøse spørsmål. Hans syn divergerer på mange punkter med Den koptiske kirken, så han er redd det kan oppfattes som religiøs propaganda.

Etiopia er — med visse restriksjoner — åpen for profesjonelle misjonærer, men stengt for yrkesmisjonærer i statens tjeneste. En statslærer som åpnet hjemmet sitt for bibeltimer på søndagskveldene, fikk ikke fornyet sin kontrakt etter tre år.

Og Etiopia er ikke det eneste misjonsland som passer på sine yrkesmisjonærer. På Ceylon utrangeres alle lærere, sykepleiersker og endog leger, som har en kristen innstilling. Buddhismen skal bevares som folkets religion. I de fleste muhammedanske land er det samme tilfelle.

Det er derfor knapt riktig å snakke om en radikal omlegging på dette område, og at «fremtidens misjonærer må være håndverkere, leger eller skolefolk».

Yrkesfolk som misjonærer er forresten ikke noe nytt. Herrnhuttene har alltid sendt ut håndverkere i lag med sine profesjonelle misjonærer. De arbeider side om side, og det har alltid vært et fint samspill.

Det er sikkert her at yrkesmisjonæren kommer til sin rett — hånd i hånd med misjonæren — misjonspresten — som kan bruke hele sin tid til å forkynne, til å øve sjelesorg, til å bygge opp menigheter. Der kan de frivillige nådegaver komme til sin fulle rett på misjonsmarken.